Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішкавьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ ôдъ порга. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рокъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 16. | Нинѣ: гр. к. Тімотея ап. рим. к. Блажея | Завтра: Климента еп. Вероніки | Середа 22 сѣчня (3 лют.) 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 28 м.; захôдъ 4 г. 60 м. Баром. 760; термом. + 6·2° — 0·8°. | Рôкъ II.

Управильнене валюты.

Межи австрійскимъ а угорскимъ правительствомъ ведутъ ся вже вôдъ довгого часу переговоры, якъ бы то управильнити нашу валюту. Въ австро-угорской монархіи есть теперь въ курсѣ около 800 міліонôвъ банкнотôвъ и нотъ державныхъ и около 30 міліонôвъ срѣбныхъ риньскихъ. Рѣчь легко понятна, що паперовѝ грошѣ въ якôмсь краю, въ якôйсь державѣ, вплывають дуже некористно на еѣ станъ фінансовый и економічный. Всѣ жителѣ краю, селяне, робôтники, урядники, предприемцѣ, торговельники и промысловцѣ мусять кождои хвилѣ зъ тымъ числити ся, що паперовый грôшь есть непевный а найгôрше дается то вôдчувати при вывозѣ товарôвъ за границю або при привозѣ ихъ до краю. Тѝ, що привозять до насъ товаръ зъ заграницѣ и дôстають за него паперовый грôшь, жадають очевидно, щобы имъ за него дорожше платити, бо папѣръ не мае для нихъ такои вартости якъ срѣбнѝ або золотѝ грошѣ; противно знову бувае при вывозѣ. Въ наслѣдокъ того, що у насъ валюта неуправильнена, вытворилась на граници державы спекуляція на ту неодностайнôсть паперового гроша и приносить не мало шкоды обмѣнѣ товарôвъ и руховu торговельному. Два разы вже старала ся наша держава въ другôй половинѣ сего столѣтя управильнити свою валюту; разъ въ 1858 р., а вôдтакъ въ шѣсдесяти рокахъ, але за кождый разъ перешкодила тому вôйна, въ першôмъ случаю зъ Италіею, въ другôмъ зъ Прусами. Теперь однакожь здае ся, що вже напевно прийде до того управильненя. Правительства обохъ половинъ державы старають ся всякими силами, щобы якъ найскорше до того довести.

Якъ думають оба правительства перевести то управильнене валюты, доси ще не можна докладно знати, але здае ся бути певною рѣчею, що у насъ буде заведена золота валюта и що тыхъ 800 міліонôвъ паперовыхъ грошей будуть замѣненѝ на грошѣ золотѝ. Розходить ся лишь насамперед о то, щобы означити вартôсть одиницѣ новои валюты, т. е. щобы вартôсть золотого риньского не була за надто низька або занадто высока, бо въ першôмъ случаю потерпѣли бы дуже довжники, а въ другôмъ вѣрителѣ; при занадто низькôй вартости нового риньского, мусѣвъ бы довжникъ бôльше заплатити, якъ платить теперь паперами, а при занадто высокôй, вѣритель дôставъ бы вôдъ довжника менше, якъ бы дôставъ теперѣшными грѣшми.

Дальше розходить ся о то, зъ вôдки роздобути такъ велику силу золота, яка потрѣбна до новои змѣны. Рѣчь очевидна, що тутъ не може обôйти ся безъ позички и лишь пытане, чи удасть ся ту позичку затягнути. До того потрѣбнѝ два условія: певный станъ фінансовый державы и певна бодай на кôлька лѣтъ ситуація політична. Що до першого, то рѣчь безпечна: въ австрійскôмъ и угорскôмъ буджетѣ есть вже вôдъ кôлькохъ лѣтъ рôвновага, а вывозова торговля нашои монархіѣ росте зъ кождымъ рокомъ.

Кредитъ нашои монархіѣ заграницею есть такъ забезпеченый, що о неможливôсть затягненя позычки нема чого побоюватись. Одно лишь непевне, чи въ Европѣ знайде ся тôлько золота, кôлько буде потреба. Що до ситуаціѣ політичнои, то нема такожь обавы, бо наколибъ она була непевна, то держава наша не бралась бы до такъ великого и важного дѣла. Заграницею въ Парижи и Лондонѣ лагодять ся вже дѣйстно до такои позички а зъ Парижа доносять навѣть, що тамошна ґрупа фінансістôвъ постановила ажь до лѣта не брати участи въ нѣякôй чужôй позичцѣ, щобы бути готовою покрыти потребы австро-угорской монархіѣ.

Зъ рускихъ товариствъ.

Загальнѝ зборы „Дѣвочого воспиталища“ въ Перемышли, що вôдбули ся дня 27 сѣчня, дали найлѣпшій доказъ того, що далеко лекше кричати, якъ робити, и що нашѝ великѝ політики волять держати ся того першого способу, волять кричати, бо свѣтъ тогди скорше про нихъ довѣдае ся.

Хто зъ Русинôвъ не тѣшивъ ся, коли першій разъ кинено гадку основаня въ Перемышли „Дѣвочого воспиталища“ и коли на ту цѣль призбирано вôдтакъ потрѣбнѝ фонды? А що доси зроблено для сего воспиталища? Нѣчого. Дотеперѣшнымъ председателемъ воспиталища бувъ посолъ дръ Антоневичъ. На зборахъ отже пôднесено важнѝ замѣты противъ теперѣшного заряду института сего и зажадано поясненя ось якихъ справъ: 1) Чому выдрукованѝ ще въ 1888 р. статуты института не роздано доси членамъ? 2) Чому черезъ два роки не скликувано загальныхъ зборôвъ, хочь постановы статута приказують що зборы мають вôдбувати ся що року? (Кажуть, що лісту членôвъ затрачено, бо она була комусь невыгôдна, та що о скликаню теперѣшныхъ зборôвъ, котре порѣшивъ предсѣ-

---

2

Пшеслічка пяниця и Война мурашникъ.

Образокъ зъ ческого житя сѣльского. Написавъ Володиславъ Струпежницкій.

(Дальше.)

Мурашникъ таки трохи налякавъ ся, а вôдтакъ каже: „Цуръ та некъ! А дежь ты еѣ несешь?

„Ты знаешь — каже ему Пшеслічка — що моя стара, то дуже побожна жѣнка. Отъ и каже до мене: „Возьми тоту трупячу голову та занеси еѣ до Радотичь до панъ-отця, нехай еѣ поховае на посвяченôй земли, най той чоловѣкъ мае спокôй по смерти“.

Але видишь яка то жѣнка! Заразъ перешукала всѣ кишенѣ у мене, щобы я не взявъ грошей зъ собою. Та ще и сказала: „Будешь ити до Радотичь черезъ Гоничѣ, то мôгъ бы сь вступити тамъ до коршмы та пити ажь до самого рана и грати въ карты, въ Радотичахъ було бы то саме и ты бы прийшовъ менѣ домôвъ ажь на третій день. А коли не будешь мети грошей при собѣ, то нѣхто тобѣ не дасть на довгъ, бо я вже всѣхъ шинкарѣвъ просила, абы тебе заразъ зъ коршмы выкинули, скоро схочешь на довгъ пити“.

„Отъ видишь, яка твоя жѣнка розумна“, сказавъ розважный мурашникъ. — „Але я ще розумнѣйшій“, вôдповѣвъ Пшеслічка смѣючись въ кулакъ та взявшись правою рукою за полу вôдъ короткого сурдута. „Я ихъ вже маю, тыхъ пару риньскихъ, ось — ось тутъ они. Я вже умѣю дати собѣ зъ нею раду. Тожь то собѣ погуляю“. А по тôмъ ставъ вôнъ жалувати ся, кôлько то вôнъ мусить натерпѣти ся вôдъ своеѣ жѣнки, та додавъ: „Она мене вже досыть нагрызла ся та наѣла ся“.

„Та менѣ лишь дивно, що она пôслала тебе зъ тою трупячою головою“, сказавъ мурашникъ щиро здивованый.

„А хтожь мавъ еѣ вôднести? Дѣти боять ся еѣ, а не хотять, щобы она черезъ нôчь була въ хатѣ“.

„Оставай ся зъ Богомъ, Война!“

Они подали собѣ руки, Пшеслічка завязавъ назадъ трупячу голову въ хустину и выйшовъ зъ коршмы.

„Якѝ у него краснѝ чоботы“, подумавъ собѣ мурашникъ мало що не зъ завистію та споглянувъ на свои попухлѝ та покусанѝ мурашками ноги. Ажь скрививъ ся зъ болю, на котрый забувъ бувъ забалакавшись зъ Пшеслічкою, выпивъ свою склянку, взявъ торбину, въ котрôй принѣсъ муравлинѝ подушки зъ лѣса, та й собѣ выйшовъ зъ коршмы.

Я и лѣсничій прислухувались зъ приятностію сѣй розмовѣ тыхъ цѣкавыхъ людей.

Подѣю, про котру теперь розкажу, довѣдавъ ся я ажь въ кôлька днѣвъ пôзнѣйше, але щобы вже все ишло по порядку, то я еѣ таки заразъ розкажу.

Пшеслічка, пустившись зъ трупячою головою въ дорогу до Радотичь, вступивъ въ половинѣ дороги въ Гоничахъ до коршмы. Правда, що шинкаръ въ Гоничахъ обѣцявъ бувъ Пшеслічковôй жѣнцѣ не давати еѣ чоловѣкови горѣвки нѣ пива—але вôнъ то зробивъ лишь отъ такъ зъ чемности.... впрочôмъ Пшеслічка давъ ему заразъ спôзнати, що вôнъ за розумна голова. Ледви що поставивъ вузликъ зъ трупячою головою десь тамъ въ кутику на лавѣ, якъ и заразъ показавъ коршмареви пятку. Сѣвъ собѣ коло кôлькохъ сусѣдôвъ, казавъ собѣ дати склянку пива, попивавъ та розповѣдавъ имъ, що то вôнъ знайшовъ у себе въ городѣ. Выймивъ таки голову та поставивъ на стôлъ. Гоницкѝ люде всѣляко говорили; майже всѣ були певнѝ того, що то голова якогось воляка, що погибъ у вôйнѣ зъ Французами.

„Отъ видите, сусѣдоньки“, ставъ имъ доказувати Пшеслічка, котрого вже пиво було розôбрало, „коли чоловѣкъ несе таку страшну рѣчь, то й не диво, що мусить трохи покрѣпити ся“.

И вôнъ казавъ подати собѣ ще фляшину розолісу. Бувъ вже самъ веселый та й Гоницкѝ сусѣды знаменито зъ нимъ забавляли ся.

Зъ смѣху та веселости взяла ся его ажь грѣшна пустота. Поставивъ фляшинку зъ розолісу, котрый вже бувъ выпивъ, въ кутѣ противъ себе, вхопивъ за трупячу голову и покотивъ нею якъ кулею въ кругольни до фляшинки ажь еѣ и перевернув .

Голова глухо задуднѣла по земли.

„Всѣ девять!“ крикнувъ весело пяный Пшеслічка, коли фляшинка перевернула ся.

датель, навѣть выдѣлъ дôзнавъ ся ажъ зъ ґазетъ). 3) Для чого выдѣлъ за два роки не предложивъ анѣ плянôвъ будовы будынку анѣ пляну науки, хочь пôсля ухвалы загальныхъ зборôвъ повиненъ бувъ то якъ найскорше зробити. 4) Справоздане касове есть побѣжне а про те дуже неясне; комісія контрольна черезъ два роки не проявила нѣякои чинности. Для того и зборы не можуть приняти до вѣдомости нѣякои чинности уступаючого выдѣлу и дати абсолюторіѣ зъ рахункôвъ и стану касы, доки окрема комісія не розслѣдить станъ касы и дѣловодства уступаючого выдѣлу.

По сѣмъ выбрано новый выдѣлъ, до котрого вôйшли: крил. о. Чеховичь яко предсѣдатель, а яко члены выдѣлу: п. Шеховичь, крил. о. Войтовичь, Цеглиньскій, о. Копко и о. Матковскій; заступниками выдѣловыхъ выбрано: о. Кондрацкого, дра Кормоша и Левкевича.

Дальше представивъ п. Левъ Шеховичь справу якъ найскоршои будовы пансіона для рускихъ дѣвчатъ въ Перемышли пекучою, и зъ причинъ, що: а) фонды института выносять въ сѣй хвили 60.000 зр. капіталу и реальнôсть вразъ зъ огородомъ въ вартости высше 12.000 зр.; б) що въ виду зменшеного руху будôвляного въ Перемышли матеріялъ буде богато дешевшій, нѣжь давнѣйше, — поставивъ такй внесеня:

„Выдѣлъ скличе новй загальнй зборы найдальше до кôнця мая сего року въ цѣли остаточного порѣшеня справы будовы пансіона и предложить зборамъ до дальшои дискусіѣ и евентуального затвердженя:

1) подрôбнй пляны и кошторисы дому, въ котрôмъ мае мѣститись помѣщене и убікаціи шкôльнй на 40 учениць на теперь;

2) подрôбный плянъ науки, починаючи вôдъ IV-ои взглядно III-ои клясы, (позаякъ науку початкову дѣвчата на теперь побирати можуть дома), и усмотрить вôдповѣднй учительскй силы;

3) выдѣлъ починить одвѣтнй кроки, щобы школа института для дѣвчатъ, на теперь приватна, дôстала права школы публичнои.

Въ дискусіи надъ сими внесенями, котрй одноголосно опôсля принято, — обявлювано зъ початку сумнѣвы, чи зъ капіталомъ и мѣсцемъ пôдъ будову, якій есть до диспозиціѣ, можна брати ся до будовы и евентуального отвореня школы. Однакъ сумнѣвы тй уступили въ виду уваги, що иншй приватнй пансіоны въ Перемышли фунґують и мають добру репутацію, не маючи зовсѣмъ нѣякихъ фондôвъ до диспозиціѣ, а надто оплачуючи высокй чиншѣ за занятй убікаціи и обчисленй на зыскъ предприемцѣвъ — мусять навѣть рентувати ся, коли истнують безперерывно довгй роки.

Гадку о перенесеню школы института до Яворова, полишено, яко крайно непрактичну. Гадку посыланя дѣвчатъ зъ пансіона до публичныхъ шкôлъ въ Перемышли на спосôбъ пансіона львôвского, такожь вôдкинено. Въ справѣ же придбаня силъ учительскихъ, подавъ п. Шеховичь до вѣдомости, що зъ фондôвъ института удѣлювано значнй запомоги ученицямъ-Русинкамъ, именно въ женьскôй семинаріи, изъ зобовязанемъ готовости до учительскои службы въ институтѣ. Запомоги въ уплынувшôмъ роцѣ дôйшли до сумы 900 зр. в. а.

Наконець зъ огляду на те, що справа перемыского воспиталища дуже важна и надто вже богато терпѣла проволоку, зôбранй постановили, щобы выдѣлъ и члены старали ся въ цѣлôмъ краю приеднувати симпатію для сего института, и якъ радами, такъ и матеріяльною помочію, приватно и въ часописяхъ, стелили ему ґрунтъ.

Переглядъ політичный.

Палата послôвъ залагодила на суботнѣшнôмъ засѣданю цѣлый законъ а реформѣ студій правничихъ. Слѣдуюче засѣдане вôдбуде ся завтра т. е. въ середу. На порядку дневнôмъ стоитъ перше читане внесеня пос. Пініньского о системізованю окружныхъ инспекторôвъ шкôлъ народныхъ въ Галичинѣ и справоздане комісіѣ въ справѣ закона о податку біржевôмъ.

Зачувати, що Пленеръ заявивъ ґр. Таффому, що готовъ зложити мандатъ посольскій и обняти посаду президента найвысшои палаты обрахунковои.

Дотеперѣшный ґен. директоръ зелѣзницѣ Кароля Людвика, Сохоръ, позôстане на дотеперѣшнôмъ становиши ажъ до повного укôнченя рахункôвъ сеи зелѣзницѣ а вôдтакъ уступить и дôстане 227.000 зр. одноразовои вôдправы замѣсть забезпеченои ему контрактомъ дожизненнои пенсіѣ въ сумѣ 20.000 зр.

„Правит. Вѣстн.“ петербургскій доносить, що міністеръ комунікацій Гіббенетъ одержавъ дімісію на власну просьбу и задержить дальше становище секретаря державноно и сенатора.

Зачувати, що Россія задумуе затягнути нову 4-процентову позичку на зелѣзницѣ въ сумѣ 200 міл. франкôвъ. Зъ Францiѣ доносять однакожь, що переговоры въ сѣй справѣ розбили ся, позаякъ Россія ставить великй жаданя.

Якъ тяжку кризу фінансову перебувае теперь Портуґалія, найлѣпшимъ доказомъ не лишь то, що правительство зносить поодинокй міністерства, але и слѣдуючій фактъ. Урядова ґазета портуґальска оголосила вôдручне письмо короля, въ котрôмъ король Кароль заявляе, що въ виду жертвъ наложеныхъ на всѣхъ зъ причины сумного положеня краю, зрѣкае ся пятои части своеѣ лісты цивільнои въ користь скарбу державного.

Пôсля найновѣйшихъ вѣстей, наспѣвшихъ зъ Африки, дôставъ ся вже Еминъ-паша назадъ до Вадалюю, де бувъ давнѣйше египетскимъ ґубернаторомъ и зъ вôдки Стенлі бувъ его вывѣвъ противъ его волѣ.

Новинки.

Львôвъ дня 21 (2 лютого) сѣчня.

— **Вѣдзначеня.** Є. Вел. Цѣсарь надавъ п. Міністрови торговлѣ, маркізови Бакегемови, велику ленту ордера Леопольда.

— **Именованя.** Ц. к. краева Дирекція скарбу именувала податкового адъюнкта Константина Гриневича податковымъ контрольоромъ въ X кл. ранґи, и практикантôвъ податковыхъ: Ивана Иполита Калиновского, Альфреда Геллера, Игнатія Добровольского, Алойзія Петра Екерта и Бонавентурія Чайковского податковыми адъюнктами въ XI кл. ранґи. — Президія ц. к. краевои Дирекціѣ скарбу именувала провізоричного адъюнкта дирекціѣ помôчничихъ урядôвъ Юрія Паляцку адъюнктомъ помôч. ур. въ XI кл. ранґи, дальше провізоричныхъ офіціялôвъ канцелярійныхъ: Іосифа Гавяера, Григорія Хомицкого, Алойзія Юркевича, Ивана Вуйцика, Едмунда Стескаля, Іосифа Любініого и Максим. Воляньского — офіціялами канцелярійными въ X кл. ранґи; а провізоричныхъ канцелістôвъ: Кароля Ґлясса, Іосифа Абдермана, Андрѣя Мацькова, Людвика Своряковского, Стан. Шайну, Фердинанда Сливиньского, Генриха Геллербранда, Николая Блажейовского, Льва Нечипора, Ивана Твардіевича, Леопольда Петшика и Ивана Пекаря — канцелістами при управляючихъ властяхъ скар-

---

Та страшна забава такъ налякала побожныхъ сусѣдôвъ, що они заразъ повыносились зъ коршмы. Они побоялись гнѣву Божого за таку грѣшну пустоту и таку зухвалôсть, та говорили собѣ по дорозѣ, що Богъ не простить Пшеслічцѣ того грѣха и на него спаде певно незадовго якесь нещасте.

Незадовго по тôмъ, коли они повыносили ся, перевернувъ ся утомленый и пяный Пшесліčка на вязанку соломы, що еѣ розстеливъ ему коршмаръ десь тамъ въ кутѣ въ шинку, та й заснувъ твердымъ сномъ.

Бѣдна жѣнка чекала на дармо на него дома.

Пшеслічка й самъ здивувавъ ся, пробудившись рано, що вôнъ не дома. Отямившись, заплативъ шинкареви, взявъ трупячу голову и пôйшовъ до Радотичь.

Прийшовши до Радотичь, пригадавъ собѣ ажъ въ селѣ на выгонѣ, що вôнъ ще й не снѣдавъ; ставъ розважати, чи йти насампередъ до панъ-отця, чи скорше на снѣданокъ до коршмы та выпити тамъ чарку „гôркои“.

Очевидно, що не довго потребувавъ самъ зъ собою бороти ся, що робити; пôйшовъ до коршмы на чарку „гôркои“, а панъ-отця лишивъ на бонѣ. Въ коршмѣ ставъ знову широко розповѣдати, що то вôнъ знайшовъ и, якъ колибъ хотѣвъ оправдати ся передъ людьми та власною совѣстію, додавъ: „Коли несе ся таку страшну рѣчь, якъ ся трупяча голова, то треба трохи покрѣпити ся“. Покрѣпивъ ся отже ще одною чаркою „гôркои татарôвки“ и пôйшовъ на приходство. Тутъ повитала его господиня и прикликала заразъ панъ-отця. Коли Пшеслічка розповѣвъ, зъ чимъ прийшовъ, пославъ его панъ-отець зъ паламаремъ до трупарнѣ, абы вôнъ тамъ зложивъ трупячу голову.

Сповнивши се благородне дѣло христіяньскои любови супрôтивъ небôжчика, пôйшовъ Пшеслічка простѣсенько до коршмы въ тымъ намѣренемъ, щобы выпити лишь одну чарку, але выпивъ ихъ ажъ шѣсть. Такъ то завсѣгды ставало ся его добре намѣрене дѣломъ.

Дрожачи вôдъ студени поволѣкъ ся вôнъ до Гоничь. Надумавшись трохи на розстайнôй дорозѣ, зайшовъ зновъ до коршмы. Ажъ пôзно въ ночи пустивъ ся вôнъ „заганяючи качки“ полями та лѣсами до дому.

По дорозѣ говоривъ самъ до себе охрыплымъ голосомъ, якъ то жѣнка стане его сварити. Укладавъ вже собѣ въ головѣ, якъ то вôнъ ѣй скаже, що то вôнъ господаремъ въ хатѣ и додасть: „Коли несе ся таку страшну рѣчь, якъ трупяча голова...“ Не договоривъ, бо перевернувъ ся стрôмголовъ въ рôвъ. але й заразъ выдобувъ ся зъ него та пôйшовъ дальше; не зробивъ собѣ нѣчого. Колибъ такъ тверезый чоловѣкъ упавъ въ той самъ рôвъ, то певно зломивъ бы собѣ руку або ногу.

Пшеслічкова жѣнка заразъ змѣркувала, чому чоловѣкъ не вернувъ до дому; ѣй то була не першинка. Она потѣшала ся тымъ, що то бы на одно вышло, колибъ она була пôшла, бо Пшеслічка бувъ бы дома упивъ ся. А такъ она бодай пильнувала дѣтей та господарства.

Мѣжь тымъ настала була на другій день дома велика гризота. Шестилѣтный Венцель выговоривъ ся передъ матерію, що дванацятьлѣтна Марійка мае шѣстку. Мати стала заразъ выпытувати дѣвчину, зъ вôдки она мае грошѣ. Дѣвчина розповѣла, що тато выпытувавъ ся, де мама ховае грошѣ. Коли ему скаже, де, то вôнъ купить ѣй спôдничку на свята и дасть ще шѣстку. Она й сама не знала добре, де, але ѣй здавало ся, що въ молитвеннику пôдъ сѣнникомъ. Тато пôднѣсъ сѣнникъ, выймивъ книжку и взявъ зъ неи пятку, але всѣ образки лишивъ, навѣть св. Мартина, свого патрона.... По сѣмъ зôзнаню, выбила мати дѣвчину та й другй дѣти. Тй не завинили були нѣчого, але те бувъ для нихъ задатокъ на будучнôсть. Ще до вечера было чути плачь въ хатѣ. Дѣти плакали зъ болю, а Пшеслічкова изъ свого нещастя та за пропавшою пяткою. Зъ плачомъ всѣ полягали та й заснули.

Десь по пôвночи пробудила ся Пшеслічкова, бо песъ ставъ сильно гавкати, але вôдтакъ притихъ. Пяный Пшеслічка приволѣкъ ся идъ хатѣ та ставъ гримати у вôкно та кликати: „Варко, чуешь, отвори!“ А Пшеслічкова розсердилась та крикнула: „Ты злодѣю, ты укравъ менѣ послѣдный грôшь! Не пущу, лягай въ шопѣ. Для такого пяницѣ и тамъ добре“. Пшеслічка розлютивъ ся, та ставъ бити кулаками въ дверѣ, дѣти пробудили ся та просять, абы тата пустити, але Пшеслічкова каже: „Иди до шопы, пôчь тепла, а то и такъ чути вôдъ тебе горôвку, що тяжко буде вытримати“.

овыхъ въб XI кл. ранґи. — Львôвскій к. к. Высшій судъ краєвый именувавъ практиканта Антона Генриха Августа Наглика судовымъ авскультантомъ.

— **Вызыскувачѣ** Передъ пôвтора рокомъ выкрыли въ Чернôвцяхъ шайку доносчикôвъ, котрѣ, нѣбы то пôдъ протекторствомъ новыхъ властей скарбовыхъ, выманювали вôдъ властителѣвъ горалень на Буковинѣ окупъ, гровячи фальшивыми доносами. Шайка тога навывала себе „вѣрниками дирекціѣ скарбу“. Въ наслѣдокъ порученя п. Міністра скарбу розведено доходженя урядовѣ, а результатомъ того було арештоване кôлькохъ людцѣвъ, що допускали ся злочину вымушеня, надуживаючи довѣрочности властей скарбовыхъ. Арештованыхъ вôдослали до Вѣдня и тамъ, по переведеню дня 27 с. м. судовои розправы, засудивъ ихъ краєвый судъ: Шефера на 18, Тріхтера на 12 а Теллєра на 6 мѣсяцѣвъ тяжкои вязницѣ за вымушене, крôмъ того ще селянина Фльору на 3 мѣсяцѣ за злочинъ обманьства.

— **Живцемъ згорѣла** Въ Рускôй Молдовици на Буковинѣ повставъ дня 28 сѣчня огонь въ хатѣ селянина Дмитра Кицулы и въ однôй хвили обгорнувъ весь будынокъ, въ котрôмъ въ серединѣ находила ся 15-лѣтна дочка Кицулы. Падаючѣ перегорѣлѣ бальки загородили вступъ и нещаслива дѣвчина згорѣла живцемъ въ огни.

— **Чого то вже люде не выдумують!** Не такъ то давно якъ войшли въ моду по бôльшихъ мѣстахъ автоматичнѣ ваги, такѣ що самѣ вôдъ себе зважать чоловѣка, скоро въ нихъ кинути три крейцарѣ. Такѣ ваги можна видѣти майже всюды по бôльшихъ мѣстахъ на улицяхъ и на дворцяхъ зелѣзниць. Вôдтакъ выдумано машинки, що обертають анонсы, а коли въ нихъ кинути ще пару крейцарôвъ, то они выкидають за то або цукорки або обливають перфумою. Теперь же мають бути умѣщенѣ у Вѣдни на домахъ по всѣхъ улицяхъ такѣ автоматы котрѣ будуть выкидати хорошу коробку шведскихъ сѣрникôвъ, коли до такого автомата вкине ся крейцаръ; коли же вкине ся до него два крейцарѣ, то зъ него выскочить коробка восковыхъ сѣрникôвъ. Автоматы тѣ мають служити для выгоды тыхъ курцѣвъ, що забувши сѣрники дома часто спыняють другихъ на улици и просять огню. Вѣдень дôстане ажь два тысячѣ такихъ автоматôвъ и дотычнѣ предприємцѣ одержали вже на то концесію. На разѣ однакожь будуть они умѣщенѣ лишь въ серединѣ мѣста.

— **Страшна буря**, яка лютила ся у Вѣдни и єго околици въ дняхъ 29 и 30 сѣчня, наробила тамъ множества шкоды а крôмъ того потерпѣло вôдъ неи и богато людей. Зъ домôвъ позрывало дахи, порозвалювало комины, въ городахъ та садахъ поломило дерева, повывертало парканы и т. д. На дорозѣ межи Ляінцъ а Гіцінґъ вывернуло вôзъ, котрымъ якійсь купець вѣзъ тысячу яєць и масло; всѣ яйцѣ побило и змѣшало зъ масломъ. У Вѣдни розвалила буря 22 коминôвъ а на улици перевернула омнібусъ, въ котрôмъ ѣхало пять особъ — котрѣ вылетѣли ажь на тротуаръ. На заходнôй зелѣзници ишовъ попри шины слуга вôдъ зелѣзницѣ, чоловѣкъ вже старщій и батько 7 дѣтей; вѣтеръ вôддувъ зъ него плащь якъ разъ въ хвили, коли надôйшла машина, та задувъ єго въ машину, котра пôрвала єго и потягнула за собою чоловѣка пôдъ колеса. Коли машину застановлено, колесо вже вôдтяло було нещасному ногу при костцѣ. Зъ головнои касы въ ратуши вынѣсъ бувъ якъ разъ сторожь однои школы народнои 340 зр. самыми десятками, котрѣ выфасувавъ бувъ для учителѣвъ тои школы и хотѣвъ ихъ вложити до поляреса. Въ тôй хвили вырвавъ єму вѣтеръ гропѣ зъ рукъ и понѣсъ свѣтами. Люде кинулись заразъ ловити банкноты, але зловлено лишь дуже мало а бѣдный сторожь буде мусѣвъ теперь решту самъ заплатити. Ото лишь маленька вязанка тыхъ нещасть, якѣ буря въ мѣстѣ наробила; всѣхъ навѣть доси не можна ще докладно знати а шкоду также не обчислено.

— **Сила у немовлятъ.** Здавалось бы, що новонародженѣ дѣти не мають ще нѣякои силы. Тымчасомъ такъ не єсть. Оденъ лѣкарь анґлійскій робивъ досвѣды зъ 60 немовлятами, котрѣ не мали ще и мѣсяця житя а въ котрыхъ було богато, що жили ледви лишь кôлька днѣвъ, и показало ся, що они мають въ своихъ дрôбонькихъ ручкахъ велику силу. Майже всѣ учепивши ся руками высѣли у воздусѣ черезъ кôлька секундъ. Десятеро дѣтей, що жили ледви годину, могли держати ся пôвъ мінуты. Бôльша часть дѣтей держачись ручепятами высѣла пôвтора мінуты, декотрѣ двѣ мінуты а одно ажь пôвтретя мінуты. Чи се правда, не знаємо; такъ бодай подають другѣ ґазеты. На всякій способъ було бы то мучене бѣдныхъ дѣтей, шкôдливе для ихъ здоровля а товариства для охороны звѣрять не позволили бы навѣть на такѣ пробы зъ звѣрятами, якѣ роблять ся зъ людьми.

— **Просьба до злодѣя.** Россійска ґазета „Одес. Листокъ“ помѣстила таку оригінальну просьбу мѣщанина, одеского повѣта, А. В. Бредихина до злодѣя: „Пане злодѣю! Дня 17 грудня зволили вы вôдрѣзати менѣ двѣ валізки. Признаю, що та страта єсть для мене немила; але найнемилѣйша єсть для мене страта мого старого заграничного паспорту, безъ котрого не можу достати нового. Маю надѣю, що знайду въ васъ чоловѣка лѣпше выхованого, якъ.... и думаю, що мôй старый паспортъ на нѣщо вамъ не придасть ся, прошу отже уклôнно, звернути єго пôдъ адресею: Готель Кримскій ч. 6.

— **Небезпечный бурмістръ.** Сардиньска поліція всадила сими днями до „Ивановои хаты“ бурмістра гром. Боллідa, котрый, якъ показало ся бувъ черезъ цѣлый часъ свого урядованя начальникомъ ватаги розбишакôвъ и злодѣѣвъ, що непокоили мѣсто и єго околицю.

— **Конкурсъ на лѣкарѣвъ громадскихъ** для Молодѣѣ, Топорôвець и Новыхъ Намаєвець, зъ платнею 400 зр. рôчно, розписує наново черновецке Староство зъ речинцемъ до 16 го лютого. Добре бы було, якъ бы найшовъ ся якій лѣкарь Русинъ, що схотѣвъ бы помѣжь Русинами працювати.

— **Въ Новôмъ Загôрю** згорѣли будынки, въ котрыхъ мѣстила ся почта и стація зелѣзницѣ державнои. Въ огни тôмъ згорѣли также мѣшки почтовѣ зъ грошевыми пересылками вартости 30.000 зр.

— **Сучавскій судъ окружный** пошукує гончими листами Маєра Будика и Берля Брехера, пôдозрѣныхъ о спроневѣрене сумы 20.000 зр.

— **Стережѣть дѣтвору!** Семилѣтна дѣвчинка Анна Шмеґнеръ въ Стражѣ розкладала 15-го сѣчня въ неприсутности матерѣ огонь въ печи; при тôмъ заняла ся одежина и дитина, помимо того, що заразъ таки на єѣ крикъ прибѣгла мати и огонь погасила, такъ попарила ся, що невадовго померла.

— **Пожаръ** навѣстивъ въ Боянчуку на Буковинѣ въ суботу рано о. Діяконовича. Огонь выбухъ черезъ неосторожнôсть парубка въ стайни на фольварку, причôмъ згорѣло 12 коней, оденъ вôлъ, одна корова и всѣлякѣ господарскѣ прилады.

Пшеслічка щось помуркотѣвъ, заклявъ, а далѣ й стало тихо. Нôчь була дѣйстно тепла и тиха.

Пшеслічкова встала досвѣта и пôйшла до коровъ. Може трохи зъ журы, може єй совѣстно стало, почала глядати за чоловѣкомъ. Але зъ Пшеслічки анѣ слѣду. „Десь пôйшовъ до сусѣдôвъ“ — подумала собѣ — „не пропаде“. Подоивши коровы, дала дѣтемъ снѣдати и выправляла ихъ до школы. Выбила 7 година, а чоловѣка нема. Розпытувала у сусѣдôвъ, але тѣ Пшеслічки не видѣли. Минуло полудне и вечѣръ, наставъ и другій день. Люде зъ села идуть на поле до роботы. Чути якъ десь спѣває дѣвчина, що вышла нажати травы, а пастухъ, що выганявъ коровы на пасовиско, посвистує. Всюды житє и веселôсть, лишь въ хатѣ Пшеслічки сумъ. Пшеслічкова жѣнка плаче, бо єѣ вже страхъ бере и совѣсть не дає спокою; тажь то прецѣ бувъ єѣ чоловѣкъ, батько єѣ дѣтей. Дѣти вернули на полудне зъ школы; видять, що мати плаче та й собѣ въ плачь. Забули на то, що ихъ тато пяница, що ихъ бивъ та поштуркувавъ, пригадали собѣ на тѣ веселѣ хвилѣ, коли вôнъ любенько зъ ними обходивъ ся, коли дававъ имъ яблокъ, купувавъ книжки та привозивъ медôвники зъ ярмарку.

Минавъ день за днемъ, а зъ Пшеслічки анѣ слѣду.... Вôйтъ давъ знати до суду, що стало ся.

(Конець буде.)

---

† Посмертнѣ вѣсти.

О. Иванъ Хотинецкій, парохъ въ Буковôй коло Добромиля, въ епархіи перемыской, упокоивъ ся сими днями въ 58 р. житя. Вѣчна єму память!

Єронимъ Петрасевичь, сынъ бл. п. Маркіяна Петрасевича, бувшого пароха въ Перегноѣвѣ, упокоивъ ся у Львовѣ въ 29 р. житя. Вѣчна єму память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 лютого. Зачувати, що провôдиръ ческихъ Нѣмцѣвъ, Швейкаль, має нинѣ конферувати зъ ґр. Таффимъ. — При вчерашнôмъ тягненю италіяньскихъ льосôвъ хрестовыхъ припала головна выграна 50.000 лірь на серію 10.837 ч. 39.

Берлинъ 2 лютого. Мін. Мікель позôстане и дальше въ кабінетѣ. Противъ нового закона шкôльного надходять численнѣ протесты.

Брукселя 2 лютого. Corr. Russe доносить, що россійскій міністеръ справъ внутрѣшныхъ, Дурново, має подати ся до дімісіѣ.

Бѣлградъ 2 лютого. Болгарского еміґранта Рижова арештовано и замкнено въ тутешнôй крѣпости ажь до часу, доки не выѣде до Россіѣ.

Ц. к. дирекція руху зелѣзниць державныхъ повѣдомляє: „Зъ днемъ 1 лютого 1892 отвирає ся межи стаціями Галичь и Єзуполь на шляху Львôвъ-Чернôвцѣ пристанокъ Водники для руху особового и пакункового. Бѣлеты спродає будникъ зелѣзничои сторожвицѣ ч. 98; — пакунки можна надавати тôлько за доплатою. Въ пристанку Водники задержують ся одну мінуту всѣ поѣзды особовѣ зъ выимкою поѣздôвъ посиѣшныхъ ч. 801 и 802. Поѣздъ ч. 811 приходить до Водникъ о год. 7·29, вôдходить о 7·30 вечеромъ. Поѣздъ ч. 812 приходить о год. 9·33, вôдходить о г. 9·34 передъ полуднемъ. Поѣздъ ч. 813 приходить о год. 1·22, вôдходить о 1·23 въ ночи. Поѣздъ ч. 814 приходить о год. 2·31, вôдходить о 2·32 въ ночи. Поѣздъ ч. 815 приходить о год. 8·22 вôдходить о 2·23 въ ночи. Поѣздъ 816 приходить о год. 7·00, вôдходить о 7·01 вечеромъ.

Поѣзды зелѣзничѣ.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

До Львова приходять:

8·31 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Станіславова, Будапешту, Мункача, Лавочного и Стрыя.

3·10 п. особ.: зъ Сухои, Хирова, Гусятина, Станіславова, и Стрыя.

11·12 п. особ.: зъ Пешту, Лавочного, Нового Санча, Хирова, Гусятина, Станісл. и Стрыя.

6·17 п. особ.: зъ Сучавы, Черновець, и Станіславова.

1·22 п. особ. **7·23** п. посп.: зъ Букарешту, Яссъ, Сучавы, Черновець, Станіславова и Гусятина.

11·22 п. особ.: зъ Коломыѣ, Саніславова и Гусятына.

7·50 п. мѣш.: зъ Равы Рускои.

3·46 п. мѣш.: зъ Сокаля и Белзця.

Зъ Кракова: о 8·50 п. особ., о 4·03 п. посп., о **7·15** п. мѣш. и **9·28** п. посп.

Зъ Пôдволочискъ на Пôдзамче: о **2·38** п. мѣш., о 2·08 п. пос. и о **7·01** (часъ львôвскій) п. особ.

Зô Львова вôдходять:

5·50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мункача, Станіславова и Гусятына.

10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіславова.

7.48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мункача, Будапешту, Станіславова, Гусятина, Хирова и Сухои.

4·48 п. особ.: до Станіславова и Коломыѣ.

8·40 п. посп. **9.48** п. особ. до Станіславова, Черновець, Сучавы, Ясъ, Гусятина.

3·54 п. особ.: Станіславова, Черновець. Яссъ и Букарешту.

8·49 п. мѣш.: до Белзця и Сокаля.

5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.

До Кракова: о **4·20** п. особ., о 7·20 п. особ., о 2·28 п. посп. и о **8·30** п. мѣш.

До Пôдволочискъ зъ Пôдзамча: о **10·15** п. особ., о 4·22 п. посп. и о **11·05** (часъ львôвскій) п. мѣш.

Примѣтка: Годины надруковані грубыми числами означають часъ нôчный вôдъ год. 6 вечеръ до год 5 мін. 59 рано

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВІКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвіка Пльона.

13

Хустки! Хустки!

Изза американьскихъ обставинъ мытовыхъ закупивъ я цѣлый запасъ славнои великои **фабрики хустокъ** великихъ дуже дешево, а за те продаю неимовѣрно тано, бо по

зр. 1.40. зр. 1.40

грубу, теплу и неизносиму хустку, довôльнои барвы, зъ берегами и трензлѣма, пôвтора метра въ ширину и пôвтора метра въ довжину.

Та треба спѣшитися зъ замовленями, поки стае запасу, бо на 100 лѣтъ разъ лишь трафить ся така нагода. Достати можь за готовѣ грошѣ або за послѣплатою черезъ знану всюды фірму

Josef Chyba,
Versandthaus, Wien.

Новицкого: зошиты зъ взôрцями до науки польского письма цѣлôсть въ десятьохъ числахъ, кожде по 2 кр. ав., можь дôстати у всѣхъ торговляхъ паперу въ Галичинѣ. На бажане высылаемо числа на пробу даромъ и оплатно. Адресовати треба до накладчика Станіслава Килера, ул. Баторого 28. у Львовѣ. Зошиты тѣ, потверджене ц. к. Радою шкôлъ. краевою до уживаня въ народныхъ школахъ всякои катеґ., и въ середныхъ школахъ дуже ласкаве знайшли приняте. 9

Велика ПРАГСКА ЛЬОТЕРІЯ

Послѣдный тыждень!

Головный выигришь 4

100.000 зл.

Льосы по 1 зр. поручають у Львовѣ:

М. Іонашь — Авґустъ Шелленберґъ — Яковъ Шрогъ — Кітцъ и Штоффъ — Сокаль и Лілієнъ — А. Х. Верфель.

---

5 до 10 зр. денно певного зарôбку безъ капіталу и різика, дає трийскій банкъ кождому, у всѣхъ навѣть найменшихъ мѣсцевостяхъ за продажь правокъ дозволеныхъ льосôвъ, за користными умовами. Оферты на льосы до: Annoncen Expedition J. Danneberg, Wien, I. Kumpfgasse 7. 9

Торговля 6

Церковныхъ предметôвъ
и приборôвъ
для всѣхъ обрядôвъ католицкихъ

Михайла Дымета
у Львовѣ, въ Ринку

поручає свôй перший и засôбный складъ товарôвъ, служачихъ до заосмотреня церковъ, а именно: орнаты, дальматики, капы, хоругви, фаны, бальдахімы, монстранціѣ, чаши, пушки, архи, циборіи, лѣхтарѣ, павуки, престолики процесіональнѣ, хресты, жезлы брацкѣ и т. п.

А въ подрôбности поручає: Рѣзьбы фіґуральнѣ и орнаментальнѣ, образы олѣйнѣ на полотнѣ и блясѣ до найбôльшихъ розмѣрôвъ, желѣзнѣ хресты надгробнѣ и памятнѣ, свѣчки церковнѣ металевѣ вôдъ 70 до 130 цтм. высокѣ, теперь по всѣхъ мѣстахъ Европы и Америки уживанѣ.

Заразомъ поручає:

Дзвôнки гармонійнѣ строєнѣ на 3 голосы по зр. 7·50 и 10, на 4 голосы зр. 9·50 и 12.

Цѣнники посылаемо на жадане. На всяке запытане вôдповѣдь вôдворотною почтою.

14

Безъ обманьства!

Черезъ упадокъ одного изъ найбôльшихъ закладôвъ торгобельныхъ можу я ось-сихъ 10 рѣчей, поки стане запасу, достарчити по мінімальнôй цѣнѣ

зр. 4 а. в.

1. годинникъ вашінґтоньскій, ремонтоаръ дуже елеґантный, на секунды реґульованый, накручує ся безъ ключика.
2. Ia. Спѣнки до манкетôвъ зъ гарного золота дубле.
1 имітованый брилянтовый перстень.
1 нотатка, не до списаня.
1 пышна цигарничка зъ правдивого бурштина и пѣнки морскои.
1 прегарна шпилька до краватки.
1 мошонка на грошѣ, прекрасна.
1 гарный цѣзорикъ.
1 прегарный олôвецъ зъ механичнымъ приборомъ; а се все, диватъ ся, лишень за горѣ подану цѣну мінімальну дôстати можь за послѣплатою черезъ фірму

Josef Chyba,
Versandthaus, Wien.

8

ГАЛИЦКІЙ КРЕДИТОВЫЙ БАНКЪ

принимає вкладки на

КНИЖОЧКИ

и опроцентовує ихъ по

4½% на рôкъ.

Австрійско-угорска
FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѣ и господарскѣ обявы обширно и предметово.** Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдклякъ голоснѣйшій. Попри жертвы. якѣ на насъ накладає побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зôстає **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѣ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11. 1

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.